

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věc

žalobce: **H. B.**, narozený X
bytem X
zastoupený JUDr. Janem Ožanou, advokátem
sídlem Divadelní 2728/3a, 301 00 Plzeň

proti

žalovanému: **Státní pozemkový úřad**
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2023, č. j. SPU 249708/2023,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2023, č. j. SPU 249708/2023, jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Krajského pozemkového úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 24. 5. 2023, č. j. SPU 193178/2023/508100/Pa, kterým byla podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), odmítnuta žádost žalobce o informace ze dne 9. 5. 2023 ve znění: „...vzhledem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

k tomu, že nelze zjistit, jaké veškeré nemovité věci tvoří Statek Křímov (resp. Zemědělský areál Křímov), Vás tímto žádám o sdělení, jaké veškeré nemovité věci (zapsané i nezapsané v katastru nemovitostí) považuje povinný subjekt za majetek, který byl předmětným usnesením vlády č. 264/1992 jako položka číslo 152 „Statek Křímov“ vybrán k privatizaci....“

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že povinný subjekt poskytnutí informace odmítl, neboť informace neexistuje a nelze ji ani získat na základě jednoduchých úkonů z jiných informací. Povinný subjekt dále tvrdil, že žádné zákonné ustanovení mu neukládá povinnost informací disponovat a nelze ji získat ani mechanickým zpracováním zdrojových údajů. Žalovaný se pak se závěry povinného subjektu ztotožnil.
3. Rozhodnutí povinného subjektu je nepřezkoumatelné, neboť povinný subjekt nijak neprokázal ani neodůvodnil, proč nemůže požadovanou informaci získat. Takový postup je však od povinného subjektu vyžadován podle § 11b InfZ. Povinný subjekt se však ani nepokusil o prokázání neexistence informace, např. záznamem o výsledku jejího vyhledávání. Dle žalobce povinnost disponovat informací může ze zákona vyplývat i nepřímě. V daném případě tato povinnost vyplývá ze zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu, a ze zákona č. 92/1991 Sb., o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby (dále jen „zákon o privatizaci“). Dále zdůraznil, že aby mohl povinný subjekt reálně plnit své zákonné povinnosti (tj. vykonávat státní správu v jemu svěřené oblasti), je nevyhnutelné, aby informací disponoval. Povinný subjekt má vždy ze zákona obligatorně zkoumat, zda informaci vlastní. To má zkoumat ještě dříve než to, zda má vůbec povinnost požadovanou informaci mít. Pokud totiž povinný subjekt informaci má, i když ji není povinen mít, nesmí žádost z tohoto důvodu odmítnout.
4. Sám povinný subjekt v dopise ze dne 22. 3. 2023 sděluje, že v případě bývalého Statku Křímov, s. p., je navrhovatelem privatizačního projektu dle zákona o privatizaci. Majetek podniku dle § 2 zákona o privatizaci tvoří souhrn věcí a finančních prostředků, ke kterým má podnik právo hospodaření nebo které jsou v jeho vlastnictví, jakož i souhrn práv, jiných majetkových hodnot a závazků podniku. Je tak zřejmé, že v rámci přípravy privatizačního projektu musí být majetek (tj. soubor věcí) přesně a dostatečně určité vymezen, aby nemohlo dojít k jeho záměně s majetkem, který předmětem privatizace není. Povinnost disponovat informací vyplývá i z § 6 odst. 1 písm. a), c), d) zákona o privatizaci. Povinný subjekt v dopise ze dne 20. 7. 2023 vyjmenovává majetek, který je v současné době připravován k privatizaci, na jejímž základě by měly zaniknout nájemní/pachtovní smlouvy uzavřené se žalobcem. Žalobce proto odmítnutí poskytnutí informace považoval za účelové a neoprávněné.
5. Žalobce dále nesouhlasil s tím, že není možné informaci získat ani mechanickým zpracováním zdrojových dat, které dle povinného subjektu neexistují. Povinný subjekt musí mít znalosti o tom, která konkrétní věc je určena k privatizaci, resp. zda je či není předmětem privatizačního projektu.
6. Vzhledem k tomu, že se žalovaný s nesprávnými a nezákonnými závěry povinného subjektu ztotožnil a rozhodnutí potvrdil, je i jeho rozhodnutí nezákonné.
7. Rozhodnutí žalovaného je navíc nepřezkoumatelné, neboť pouze uvedl, že podmínky pro aplikaci § 11b InfZ byly splněny, aniž by to blíže odůvodnil, dále pouze shrnul odůvodnění povinného subjektu a žalobci není zřejmé, proč má žalovaný sdělení povinného subjektu za dostačující. Vedle toho žalovaný nijak neodůvodnil svůj závěr, proč z ustanovení právních

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

předpisů nevyplývá povinnost povinného subjektu disponovat informací, ačkoliv žalobce odkazoval na konkrétní ustanovení. K dalším námitkám týkajícím se způsobu zpracování privatizačního projektu a jeho náležitostí se žalovaný odmítl vyjadřovat, neboť dle jeho názoru k tomu není příslušný. Žalovaný se tak s touto námitkou vůbec nevypořádal, a to i přes to, že se jedná o jeden z podstatných argumentů potvrzujících tvrzení žalobce, že povinný subjekt musí požadovanou informaci disponovat. Dále žalovaný neodůvodnil ani neprokázal, že zdrojové informace neexistují.

8. Žalobce je dlouholetým nájemcem nemovitostí, jichž se požadované informace týkají, přičemž do těchto nemovitostí v průběhu mnoha let vložil značné prostředky v řádu milionů korun. Žalobce proto nepožaduje poskytnutí informace jen tak, nýbrž má naléhavý právní zájem, aby informaci obdržel.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž uvedl, že Pozemkový fond České republiky, právní předchůdce žalovaného, byl zřízen zákonem č. 569/1991 Sb., o Pozemkovém fondu České republiky, za účelem správy nemovitostí ve vlastnictví státu uvedené v § 1 odst. 1 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku. Tento nemovitý majetek pak byl veden v katastru nemovitostí na listech vlastnictví jednotlivých státních subjektů, a to nejen zemědělských. Katastr nemovitostí však neobsahoval rozlišení jednotlivých vlastnických položek dle jejich určení k rozdílným způsobům odstátnění, tj. jak k privatizaci podle zákona o privatizaci, k převodům za účelem uspokojení restitučních nároků dle zákona č. 229/1991 Sb. či dalších (např. zákona č. 95/1999 Sb., o podmínkách převodu zemědělských a lesních pozemků, či následně zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu a změna souvisejících zákonů, případně dle zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích).
10. Žádný z uvedených předpisů nezahrnuje ustanovení, které by ukládalo povinnému subjektu informací v požadované formě disponovat. V případě, že neexistuje zákonné ustanovení ukládající určitou povinnost, nelze ani uvádět konkrétní odkazy na tato ustanovení. Při převzetí majetku Statku Křimov do správy Pozemkového fondu, který byl následně vybrán k privatizaci podle § 5 odst. 1 zákona o privatizaci, nebyl řešen soupis majetku. Zákon č. 92/1991 Sb. naopak taxativně vymezuje, který majetek není určen k privatizaci, a tento závěr lze zjistit teprve následným provedením majetkoprávního prověření jednotlivých položek. Pokud tedy soupis majetku Statku Křimov při jeho převzetí do správy Pozemkového fondu nebyl řešen, zdrojové informace, z nichž by bylo možné požadovanou informaci získat, neexistují.
11. S ohledem na výrazné změny katastru nemovitostí v období od převzetí majetku Statku Křimov Pozemkovým fondem následkem digitalizace a dělení pozemků a rovněž vzhledem k majetkovým změnám, k nimž došlo v návaznosti na výlukové důvody restitučních zákonů, není možné v současné době přesně specifikovat původně přebíraný majetek, resp. obnovit ten stav, který existoval v době, kdy byl majetek Statku Křimov převzat do správy Pozemkového fondu.

Další vyjádření žalobce

12. Ve vyjádření ze dne 24. 10. 2023 žalobce znovu konstatoval, že byl povinným subjektem upozorněn, že je v současné době připravován „Zemědělský areál Křimov“ k privatizaci

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

podle zákona o privatizaci, a to formou veřejné soutěže o nejvhodnější nabídku. Dále poukázal na § 5 a § 6 zákona o privatizaci, dle kterých musí být privatizovaný majetek přesně a dostatečně určité vymezen. Vzhledem k tomu považuje tvrzení povinného subjektu, že informací týkající se upřesnění rozsahu majetku určeného k privatizaci nedisponuje a není povinen disponovat, za zjevně nesprávnou a účelovou.

Posouzení věci soudem

13. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.
14. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
15. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Nejprve se soud v projednávané věci zabýval námitkou žalobce spočívající v nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí a rozhodnutí povinného subjektu.
17. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
18. S odkazem na shora citovaný § 68 odst. 3 správního řádu soud předně konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovou skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, nebo ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25).
19. Soud dále uvádí, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje v souladu se zásadou jednotnosti správního řízení jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65), přičemž účelem řízení před odvolacím správním orgánem je napravovat případná pochybení správního orgánu I. stupně. Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29, nebo ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47).

20. Pro účely nyní projednávané věci soud připomíná, že nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí jako rozhodnutí odvolacího orgánu nelze spatřovat tam, kde jeho odůvodnění postrádá odpověď na každou jednotlivou dílčí námitku uplatněnou v odvolání. Vypořádání odvolacích námitek totiž může žalovaný provést také tak, že zaujme určitý právní názor a logicky jej opře o argumenty tento názor podporující, tj. přdestře takový názor, který ve svém souhrnu vyvrátí námitky uplatněné v odvolání, přestože neposkytuje jednotlivé odpovědi na každou dílčí otázku. Není tedy povinností žalovaného jako odvolacího správního orgánu výslovně reagovat na jednotlivosti, kterých se žalobce dožaduje, a každou z nich zvlášť popírat (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, či ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018-36, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je pak vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, nebo např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2023, č. j. 2 Afs 122/2022-56). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů má tedy místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela (tj. i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).
21. Soud dále konstatuje, že po povinném subjektu nelze požadovat poskytnutí neexistujících informací, a v tomto směru ho tedy nemůže ani tížit břemeno důkazní k prokázání skutečnosti, že určité informace nemá, neboť nelze prokazovat negativní skutečnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2015, č. j. 5 As 24/2015-36, a rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 A 196/2017-55, či ze dne 24. 6. 2019, č. j. 5 A 23/2016-53). Po povinném subjektu je ovšem třeba požadovat zdůvodnění toho, jaké konkrétní skutečnosti jej vedly k závěru o tom, že požadované informace nemá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014-41). Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 10. 2015, č. j. 5 As 24/2015-36: *„Zcela nedostatečným by tedy bylo sdělení povinného subjektu, kterým by bez bližšího zdůvodnění pouze oznámil, že požadované informace nemá. Povinný subjekt musí zejména řádně odůvodnit, z jakých důvodů požadovanými informacemi nedisponuje, resp. disponovat ani nemůže, a na základě jakých skutečností dospěl ke zjištění, že požadované informace nemá (např. zda je vyhledával ve svém informačním systému, v archivu apod.). Takové sdělení včetně jeho zdůvodnění a jeho věrohodnosti je zapotřebí posuzovat v každém jednotlivém případě samostatně v závislosti na jeho konkrétních okolnostech, a to rovněž s přihlédnutím k tomu, zda se nemůže např. jednat jen o obstrukční jednání povinného subjektu.“* Skutečnost, zda měl povinný subjekt zákonem stanovenou povinnost danými údaji disponovat, je poté relevantní až v okamžiku, kdy po šetření zjistí, že požadované informace skutečně nemá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2019, č. j. 1 As 359/2018-30).
22. Soud konstatuje, že v tomto případě se žalovaný v napadeném rozhodnutí ztotožnil s argumentací povinného subjektu spočívající v tom, že žalobce požaduje doložení majetkových položek Statku Křimov, s. p., který byl určen k privatizaci podle zákona o privatizaci. Seznamy jednotlivých položek však neexistují. Od Statku Křimov byl do správy Pozemkového fondu (právního předchůdce žalovaného) převzat majetek v souladu s § 1

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

písm. b) zákona č. 229/1991 Sb., avšak bez řešení soupisu majetku. V této věci existují pouze seznamy podniků určených k privatizaci, které vyplývají z usnesení vlády České republiky ze dne 8. 4. 1992 č. 264, které již bylo žalobci poskytnuto.

23. Povinný subjekt opřel svůj postup o § 11b InfZ, který stanoví, že povinný subjekt může odmítnout žádost o poskytnutí informace, jestliže požadovanou informaci nemá a jestliže mu povinnost ji mít nevyplývá ze zákona; to neplatí, pokud povinný subjekt může požadovanou informaci získat na základě jednoduchých úkonů z jiných informací.
24. Žalovaný se s tímto postupem ztotožnil a soud konstatuje, že právní závěr žalovaného je dostatečně zřejmý a vychází z toho, že povinný subjekt požadovanou informaci nemá a není povinen ji mít. Z tohoto důvodu by bylo dle žalovaného i nadbytečné požadovanou informaci hledat vzhledem k její zjevné neexistenci.
25. Závěry žalovaného jsou tedy srozumitelné a přezkoumatelné, vyhovující požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu, a uplatněná žalobní námitka není důvodná. Soud se dále zabýval správností závěrů žalovaného.
26. Podle § 5 odst. 1 zákona o privatizaci o výběru majetku a majetkových účastí státu na podnikání právnických osob vhodných k privatizaci rozhoduje vláda České republiky (dále jen „vláda“).
27. Podle § 5 odst. 2 zákona o privatizaci převod majetku podle tohoto zákona se provádí podle rozhodnutí o privatizaci podniku nebo jeho části, nebo podle rozhodnutí o privatizaci majetkové účasti státu na podnikání jiné právnické osoby (dále jen „rozhodnutí o privatizaci“), vydaného na základě návrhu privatizačního projektu.
28. Podle § 6 odst. 1 zákona o privatizaci privatizační projekt podniku je souhrn ekonomických, technických, majetkových, časových a dalších údajů, který obsahuje
 - a) označení podniku a vymezení majetku určeného k privatizaci podle tohoto projektu (dále jen „privatizovaný majetek“),
 - b) údaje o tom, jakým způsobem stát privatizovaný majetek nabyt,
 - c) vymezení částí majetku nepoužitelných pro podnikatelské účely (např. nedobytné pohledávky, neupotřebitelné základní prostředky a zásoby),
 - d) ocenění privatizovaného majetku,
 - e) způsob převodu privatizovaného majetku včetně vypořádání nároků oprávněných osob,
 - f) při založení obchodní společnosti určení její právní formy,
 - g) při založení akciové společnosti způsob rozdělení akcií, jejich podíly, popřípadě druhy, jakož i údaje o tom, zda a v jakém rozsahu bude použito investičních kupónů,
 - h) při prodeji jeho způsob, stanovení ceny, platebních a dalších podmínek,
 - i) způsob převodu práv průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví projednaný s Úřadem průmyslového vlastnictví, pokud tato práva jsou majetkem podniku.
29. K privatizaci lze uvést, že *„Dodnes nedoceněnou, pozitivní součástí administrativního zabezpečení privatizačního procesu byla nutnost provést před provedením jakéhokoli převodu majetku státu na jiné osoby zmapování příslušného státního majetku, se kterým státní podniky hospodařily. Jednalo se o nesmírně náročné dohledávání a mapování nemovitého majetku v různé historické dokumentaci, v pozemkových knihách, v evidenci katastrálních úřadů.*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Docházelo tak k jakési první, podrobné inventuře státního majetku po 40letém hospodaření komunistického režimu.

30. *Bylo zcela běžné, že v době, kdy tzv. „vše patřilo všem“ státní podniky neměly často ani dostatečný přehled o nemovitém majetku, ke kterému měly právo hospodaření, a nedisponovaly bezchybnými doklady k tomuto majetku. V době, kdy ještě nebyla počítačová technika a k dispozici byly jen mechanické psací stroje a nepřehledná listinná dokumentace v šanonech zaprášených archivů, bylo nutné majetek každého státního subjektu určeného do privatizace podrobně prověřit, sepsat, prozkoumat nabývací tituly státu a pokud možno vyloučit kolizi s restitučními zákony. ... aby mohl být majetek podle zákona o privatizaci převeden ze státu na jiné osoby, musí takový majetek být nejdříve vládou do privatizace podle zmíněného zákona vybrán, musí k takovému majetku být předložen návrh privatizačního projektu a musí být učiněno rozhodnutí o privatizaci, které vydává podle zmíněného zákona Ministerstvo financí anebo v zákonem určených případech vláda České republiky.“ [viz KILIÁN, Miloslav.: Stav v roce 1989. In: TYŠEROVÁ, Dagmar, VÁCHA, Petr, KILIÁN, Miloslav. Hospodaření a nakládání se státním majetkem. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2024, s. 6, 210].*
31. Nejprve je nutno zdůraznit, že odpovědnost za formulaci žádosti o informaci nese žadatel. Pokud je žádost nesrozumitelná, nebo není zřejmé, jaká informace je požadována nebo je formulována příliš obecně, musí povinný subjekt vyzvat žadatele k upřesnění [srov. § 14 odst. 5 písm. b) InfZ]. V daném případě je žádost dostatečně srozumitelná a povinný subjekt ji v souladu s jejím zněním, které reaguje na poskytnutí usnesení vlády č. 264 ze dne 8. 4. 1992, interpretoval tak, že se vztahuje ke stavu majetku k okamžiku vydání tohoto usnesení vlády.
32. Jak vyplývá ze shora uvedené právní úpravy a literatury, v okamžiku výběru majetku k privatizaci vládou ještě nemusel být položkově vymezen majetek určený k privatizaci, a také tomu tak z historických důvodů bylo. Až v následných částech privatizačního procesu, při sestavování privatizačního projektu, musí být již majetek konkretizován.
33. Ze Sdělení povinného subjektu adresovaného právnímu zástupci žalobce ze dne 3. 4. 2023 vyplývá zamítnutí žádosti žalobce a J. B. o převod pozemků „Zemědělského statku Křimov“ z důvodu, že se jedná o majetek, který byl vybrán podle § 5 zákona o privatizaci. Dále jsou mimo jiné popsány důvody, které vedly k časové prodlevě v odstátnění předmětného areálu, včetně nutnosti nově ocenit majetek pro zpracování privatizačního projektu, a zároveň je uvedeno, že bude navrženo odstátnění formou veřejné soutěže o nejvhodnější nabídku.
34. V Informaci o přípravě privatizace předmětu nájemních/pachtovních smluv ze dne 20. 7. 2023 adresované právnímu zástupci žalobce je obsažen soupis nemovitých věcí, jejichž nájem/pacht žalobcem zanikne po privatizaci „Zemědělského podniku Křimov“, která je v současnosti připravována.
35. Pokud tedy žalobce tvrdí, že povinnost povinného subjektu disponovat požadovanou informací vyplývá z § 6 zákona o privatizaci, je nutné konstatovat, že toto ustanovení se ve vztahu k rozhodnutí vlády podle § 5 odst. 1 zákona o privatizaci neaplikuje. Soud má za to, že se argumentace žalobce významně míjí s předmětem sporu, resp. s požadovanou informací, neboť žalobce argumentuje povinnostmi a s nimi spojeným vznikem informací, které se váží až k následným fázím privatizačního procesu, ke kterým však žádost o informace nesměřovala (podle jejího znění) a které v době podání žádosti o informace zjevně probíhaly. Ve vztahu k existenci informace v okamžiku přijetí usnesení vlády č. 264/1992 žalobce nenabízí žádná tvrzení ani důkazy, kterými by zpochybnil stanovisko povinného

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

subjektu a žalovaného, že se soupisy majetku v tomto okamžiku ještě nedělaly, a proto je povinný subjekt nemůže mít.

36. Za popsaného skutkového a právního stavu shledává soud jako zbytečné a neúčelné, aby povinný subjekt vytvářel úřední záznam o hledání informace, o níž ví, že neexistuje. Lze též navíc zdůraznit, že povinnost vyhotovit úřední záznam není zákonem výslovně obligatorně stanovena. V této věci povinný subjekt i žalovaný srozumitelně a dostatečně vysvětlili, proč požadovanou informací povinný subjekt nedisponuje.
37. S ohledem na výše uvedené tak soud uzavírá, že neshledal žalobní námitky důvodné, a proto žalobu výrokem I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
38. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti dle obsahu soudního spisu nevznikly, proto soud výrokem II. rozsudku vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 11. února 2025

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.